

„Danmarks Idrætsmuseum“ – et DHL projekt

af Preben Breds

Projektets pompøse navn er taget fra en artikel i „Jul for Sportsmænd“ 1944, som tegnede et billede af et stort og altfavnende idrætsmuseums ideale, men desværre udelukkende irreal, eksistens. Da DHL-projektet blev navngivet og ansøgning til kulturministeriet om støtte udformedes, var det uden viden om at der over hele landet var planer i samme retning. Når DHLs projekt som det eneste fik del i tipsmidlerne, skyldes det ikke at projektet blev foretrukket frem for andre, men alene den omstændighed, at det var den første ansøgning.

Som bekendt er tidligere forsøg på at stable et idrætsmuseum på benene slået fejl, selv om tanken var fremme allerede i 1912. Idrættens historie synes ligeledes at have undgået faghistorikernes opmærksomhed, hvilket den nye idræthistoriske forening uden tvivl vil råde bod på. Nu synes det også som om museumstanken er ved at få fodfæste i den reale verden og således inspirere til og trække på den kommende historiske forskning på området.

DHL-projektet arbejder med det forberedende grundlag for et idrætsmuseum, dvs. undersøger hvad der eksisterer af idræthistoriske effekter, af hvilken art de er og hvor de befinder sig – altsammen med henblik på at skabe et landsomfattende register, som kan bruges af museet såvel som forskningen. I første omgang har arbejdet været koncentreret om idrætsfilm, dels fordi filmen er fremragende til fremstilling af den faktisk udførte idræt, dels fordi de gamle film står i fare for at gå i opløsning, ja, mange er allerede destruerede.

Projektet er altså i gang med og forudser fortsat at arbejde med gængse museumsopgaver, hvilket jo kræver en dertil indrettet bygning, som endnu ikke findes.

Det særlige ved DHL-projektet er vel nok dets orientering i retning af utraditionelle formidlingsformer. Eftersom idræt og idræthistorie er indvævet i alle landsdele vil et mur- og nagelfast museum skabe visse geografiske problemer. Disse tænkes løst ved produktion af en stribe „pakke-udstillinger“, som kan sendes rundt overalt, så museet kan komme ud til idrætten – ligesom bjerget kom til Muhammed. Valby-bakke-syndromet skulle således overvindes en gang for alle. Som antydnet sigter projektets aktivitet om ikke

udelukkende, så dog primært på idrætsfolk, som det mest nærliggende publikum. Det er trods alt dem, der i det væsentlige har skabt denne kulturform – og dem, det må ligge nærmest at interessere for dens historie. Herved kommer man også i kontakt med et ikke museumsorienteret publikum, hvilket igen stiller særlige krav til formidlingsformen. Det betyder først og fremmest at det historiske stof skal levendegøres f.eks. ved at bruge film, video og dias i vid udstrækning sammen med de „døde“ genstande.

Idræt er jo i den sammenhæng velegnet til sådanne fremstillingsformer, som netop er tidens sprog: det visuelle.

Dertil kommer udviklingen af nye former af de nok så bekendte historiske opvisninger eller shows. De kunne måske inspirere folk til selv at afprøve de gamle bevægelser og således mærke den historiske ham på deres egen krop.

Foreløbig er disse tanker endnu visioner, men de første skridt er dog taget med det påbegyndte arbejde på DHL.